Ч. 34 (10 417).

По конфіскаті — другий наклад.

Львів, неділя 15. лютого 1925.

Почтову належитість оплачено гуртом.

Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. **ЗА ГРАНИЦЕЮ:** В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА **17 сот.**

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО"

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Почвірний голод і почвірні союзники.

На зібраній недавно у Москві партійній конференції російської компартії виступили з промовами два лідери компартії Сталін і Каменєв. Оба говорили на внутрішні теми. Один, Каменєв, відкрив аж чотири роди голоду, на які недомагає радвлада, а другий, Сталін, вказав аж на чотирох союзників радвлади. Вони доповняли себе. Голодові недостачі Каменєва затикав Сталін союзниками.

Перший голод радвлади це, на думку Каменєва, товаровий голод, це незадоволювання с е л я н с ь к и х потреб радянським промислом. Другий голод — це кредитовий, третій — це культурний, четвертий — це голод на добру адміністрацію. Роздумуючи над усіми тими голодами, Каменєв казав: „Ми повинні здати собі справу з того, що ці голодові процеси тільки починаються, ми ще слабо знаємо село". Вся справа в тому, що село вийшло вже зі свого пасивізму та почало проявляти політичну активність і тепер назріває проблема, куди звернеться ця активність „чи піде вона поза радянську систему, чи через неї". Каменєв доказує необхідність вужити всіх зусиль на те, щоби цю селянську активність провести через радянську систему. Отже всі голодові явища зводить Каменєв до проблеми селянської політики радвлади. Він вірить, що заспокоївши той почвірний голод, все буде поладнане. Про пятий і найважніший голод, про голод на хліб, Каменєв якось мовби призабув. А цеж є факт, стверджений і навіть офіціяльними радянськими установами, що на території СРСР. голодує вже більше 10 міліонів населення, хоч цифра ця не вичерпує ще всіх голодуючих.

Доповняючи Каменєва і ослаблюючи нібито його песимістичний настрій, Сталін вдарив у иншу струну, хоч і закінчив ще гірше, ніж Каменєв. Він забалакав про союзників радвлади. Першим союзником є західно-европейський пролетаріят, одначе він не в силі нині виявити ніякої допомоги СРСР. Другим союзником є кольонії европейських великодержав. Цей союзник йде з допомогою, але дуже поволі. Третій союзник — це непорозуміння та конфлікти між европейськими державами. Той союзник не вповні надійний, бо в сучасний мент на збройні конфлікти не заноситься. Четвертий і найпевніший союзник — це селянство. Цей союзник теж не дуже сильний, але він є „одинокий, що може нам тепер виявити допомогу" — каже Сталін. „Та вся біда в тому — продовжує він — що багато з наших товаришів не розуміє або н е х о ч е з р о з у м і т и ваги всієї справи. Я думаю, що з усіх небезпек, які є перед нами, це нерозуміння є найбільшою небезпекою. Вона настільки велика, що коли товариші на місцях її не зрозуміють, то вся справа може закінчитися п р о в а л о м р а д я н с ь к о ї в л а д и".

Сталін ставить справу: *або - або!* „Або ми дозволимо безпартійним селянам і робітникам нас критикувати, або вони почнуть нас критикувати шляхом повстань". Сумно закінчив свою промову Сталін. Він же по смерти Леніна являється одиноким глибшим теоретиком російського комунізму та найавторітетнійшим інтерпретатором ленінізму. „Ясно — кличе він в одному місці своєї промови — що добра нема і не може бути!" В тому оклику криється весь трагізм російського комунізму. Не тільки нема, але й не може бути добра! Якже це погодити з тою великою вірою в перемогу? Як оправдати всю семилітню працю тогож таки Сталіна і товаришів в імя саме реалізації того по їхньому понятого добра. Чим оправдати цілі ріки людської крови? Такий оклик могла вирвати з горла Сталіна хіба тільки зневіра. Зневіра в семилітню роботу, зневіра в свої сили, розчарування в буденній дійсності та житті.

Хоча він разом із Каменєвом старається затерти ту внутрішню зневіру і намагається у своїх слухачів створити навіть ілюзію, що має велику віру в майбутню революцію, а все таки зі застереженнями. Якщо всі партійні товариші зрозуміють велику вагу приєднання селянства, то все буде направлено. Та в тім то й діло, що вони вже сім літ не бажають цього зрозуміти. Це з одного боку, а з другого боку діло ще й в тому, що селянство ніяк не рветься в обійми комунізму. Воно тільки прислухується усім тим великим словам, а подекуди приглядається ще більшим від слів позам. Вже сьомий рік не хоче селянство з р о з у м і т и доброї та щирої волі комуністів. Бо й якже йому це зрозуміти, коли такий стовп большевизму як Каменєв говорить про всякі породи голоду, метикує про їхню ліквідацію, а ніяк не хоче заглянути в очі правдивому голодові, що десяткує селян. І він не хоче зрозуміти!

В. М.

В напруженому положенні.

Кілька уваг на церковно-народні теми.

IX.

Незаперечним фактом є те, що під теперішню пору у нас є велика н е д о с т а ч а священиків. Воєнні й повоєнні роки не були сприятливі для богословських студій. Університети й богословські факультети в дійсности не функціонували, або проявляли свою діяльність в обмежено обсмі. Через те невзичайно припинилася продукція священиків. А поруч з тим ряди духовенства зменшувалися з кожним роком все більше і більше. Політика австро-мадярських ґенералів і горячкова діяльність всіляких Загурских, таборова політика Австрії і заслання, приноровлювані царським окупаційним режімом в р. 1914—1915 до уніятського духовенства, — все те було вимірене проти українського духовенства, обчислене на його загибель.

Після першої фази тієї руїнницької політики у відношенні до укр. духовенства й українського народу прийшла друга.

Чи треба підводити біланс втрат? А крім того багато священиків скосила смерть, пошесть тифу в часі масового виходу в камянецький чотирокутник смерти.

Наслідком війни і повоєнних перипетій не лише дуже дошкульно потерпіло д у х о в е н с т в о фізично, але й г р.-к а т. ц е р к в а понесла непомірно великі втрати м а т е р і я л ь н і, а вірні гр. кат. обряду м о р а л ь н і. Зайвим було зупинятися над тими шкодами в сфері моральній і матеріяльній. Ціла країна зі сотнями знесених з лиця землі церков і приходства свідчить про розмір шкід. Через недостачу священиків вірні довгі літа, а в багатьох охолицях ще й тепер не є обслуговувані як слід під оглядом релігійних функцій. Воєнне покоління вже виховалось без впливу церкви й школи, а й тепер катехизація, наука релігії в школі виказує значні недостачі й щілини, бо майже кожний священик мусить обслуговувати пересічно дві, а то й три парафії.

Духовенство потерпіло не лише с к і л ь к о с т е в о, але й я к о с т е в о. Всі молодші, енергійніші завзятійші елементи серед духовенства були тим магнесом,

То-му й серед духовенства збереглися в більшій мірі елементи або вже зужиті, або пасивні, шкаралупні, яких хата в питаннях громадянського життя звичайно „є в краю".

В таких умовинах що є більше природне, життєво доцільне — як те, що слід приспішити продукцію духовенства, слід якнайскорше обсадити всі станиці, слід на всі місця поставити діяльних людей. І ясно, що тут навіть важко ганятися за „досконалим типом" священика, якщо під цим розуміти — скажім — безженність. Колиб навіть всі громадянські чинники, духовні і світські, розглянувши вичерпуючо всі pro і contra целібату, о д н о з г і д н о признали, що першим і єдиним виходом є безженність духовенства, то й тут слід би негайно рятувати положення обсадою парафій і взагалі духовних станиць тими священиками, які є під рукою, які вже є підготовані, вже є готові обняти свої становища. Тимчасом що діється? У всіх трьох галицьких дієцезіях є с т о с і м укінчених богословів, які згідно з обовязуючими правами і традиціями поженилися і даремне ждуть свячень. Цікаво, що найбільше невисвячених жонатих богословів є у львівській дієцезії (70), себто там, де — згідно з громадською опінією — справу ведеться диплёматично, де з целібатом йде ще тільки гра у піжмурки, де нібито нема великого натиску і т. п., менше невисвячених жонатих богословів є в перемиській дієцезії (30), а найменше в станиславівській (7). Є загальна недостача священиків молодих, що рвуться до праці, а тимчасом таємна політика наших єрархів допускає до того, що 107 укінчених богословів не може зайняти того становища, до якого вони готовились стільки літ, в своїх думках і мріях розсновували план своєї праці і діяльности. Сьогодня сотня молодих людей, сотня подруж, а разом з ними дві сотні родин, себ-то понад тисяча осіб, а коли взяти під увагу близших і дальших свояків понад десять тисяч людей є неволених, огірчених, а сотня жонатих і невисвячених богословів є б е з р о б і т н и м и, позбавленими варстату праці терену діяльности, заведеними у своїх угрунтованих сподіваннях, нещасливими, витрученими з нормального життєвого шляху. І ці вони!

А це тільки одна сторона медалі.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 96/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Presowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 40. (10.408) z dnia 10. II. 1925. w artykule pod tytułem: 1) „Proty polyaszczennia cerkwy" ustęp między słowami: cerkwy z Rymom... a: wyhołosyw. 2) „Nowynky" a) notatka p. t. „Legalizacja represii" zdanie między słowami: hromadianam zabepeky... a: W zakonoprojekti, b) notatka „Szcze odyn order" w całej osnowie zawiera znamiona ad 1) t 2) a) zbrodni z § 65 a) ust. kar. a)) b) występku z § 300 u. k. uznał dokonaną w dniu 9. lutego 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 11. lutego 1925 r.

(Підпис нечиткий).

Ідьки індівідуальні, особисті рани, але є ще й друга сторона медалі, громадянська. Обєктивні життєві потреби вимагають, щоби та сотня людей була покликана до праці, до діяльности, до вщіплювання, вкорінювання й піддержування моральних принціпів в суспільности, щоби молоде покоління не виростало у відчуженні від церкви, як чинника морального й національно-культурного; щоби тепер, більше як коли небудь, відбувалася в церкві і школі наука релігії; щоби вкінці тепер частійше істнував звязок духовенства з народом; щоби духовенство йшло на зустріч вимогам і потребам вірних; щоби серед народу не ширилися чужі, ворожі церкві і нації впливи; щоби не перетягано до римо-католицької церкви нашого народу; щоби не відривано від живого тіла нації поодиноких його частин.

Сотні церков знищених і невідбудованих. І немає кому загріти, заохотити поодиноких громад до відбудови святинь, бо не має священиків, а тимчасом, як гриби по дощі, виростають численні костюлики, пробоства, силою обставини виявавші гр. кат. обряду забувають про свою церкву і потопають в чужинецькому морі, або шукають заспокоєння своїх духових потреб в сектанстві. Справді методисти й ріжні варіянти штундизму все більше промощують собі шлях в нашому народі. Колиб навіть хто в своїй поверховности й непередуманости уважав це звище байдужим, або навіть корисним, то ми мусимо зазначити його шкідливість з національної точки погляду. В першу чергу пропаганда сектанства розбиває одноцільну церковну організацію українського народу в Галичині і витворює ту релігійно-віроісповідну шахівницю, проти якої ми виступаємо принціпово і яку вважаємо шкідливою на Волині, в Галичині й на Вел. Україні. Дальше, поминаючи догматичний бік справи (в що ми не входимо), сектанство є підчинене чужим пропагандистичним осередкам та ведеться в чужих мовах. Нпр. анабаптистична література є дуже велика й обемиста в російській мові. Ясно, що разом з чужою мовою, чужою пропагандою проходять в нашу масу й чужі впливи. Не хочемо зупинятися над иншими plus-ами й minus-ами сектанства. Одначе не підлягає сумніву, що воно вже сьогодня є що найменше толероване владою для відірвання гр. кат. церкви, а опісля, коли ціль буде осягнена, воно буде безцеремонно переслідуване як таке, що ослаблює державну організацію. Провідні ідеї штундизму, толстоївське непротивлення злу, принимання насильства як кари божої і т. д. перетворює штундистів у відірвані від шумлячого життя гурти, особливо відірвані від політичного життя. А це для нас під теперішню пору безумовно не є корисним. До тогож і боротьба проти сектанства спирається на насильних засобах, тим самим викликуючй тільки закріплення субєктивної слушности сектантів.

Бажаючи припинити, зліквідувати ці небажані явища, треба священиків, їх тісного звязку з вірними, їх поради і моральної допомоги в цьому важкому часі. І тому той, хто перепиняє побільшення рядів духовенства з побудів целібатної примховатости, хто не хоче допустити жонатих богословів до свячень, свідомо або несвідомо працює — для римо-католицтва, сектанства і т. п. А чи це лежить в інтересі нашої нації і в програмі наших єрархів?

Голод, гроші, гармати...

З настроїв міжнародньої політики.

Підчас останньої війни Англійці зясували все її зусилля трьома словами: men, money, munitions (люде, гроші, муніція). — Щоби вести війну, казали вони, треба мати три „м“; тому, що Німеччині бракувало одного „м“ — людей, вона мусіла програти війну.

Читаючи европейську пресу на протязі останніх тижнів, мимохіть нагадується звязка англійська воєнна формула. Можна сказати, що все зусилля і вся увага европейської політики зосереджені нині на трьох „г“: голоді, грошах та гарматах. Гостра проблема війни прибрала лише змінену подобу. Французька та англійська преса підраховує нервово результати світового врожаю: у внутрішній політиці Англії та Франції справа управильнення цін на хліб стоїть на першім місці. Другим пунктом, над яким ведеться палка дискусія між учорашніми союзниками і зокрема між ними і Німеччиною, а крім цього всіх їх поодиноко з Америкою, цеповоєнні довги. „Давайте гроші!“ — це останній висновок усіх дипльоматичних нот, чемних переговорів та заходів, щоби приєднати собі нових союзників або бодай на якийсь час удержати при собі старих. Два міродатні висловники офіціяльної опінії: англійський „Таймс“ з дня 9. ц. м. і французький „Temps“ з дня 8. і 9. ц. м. присвячують довгі вступні статті міжсоюзницьким повоєнним обрахункам.

Ми не будемо входити в подробиці фінансової дискусії між двома кабінетами. Досить зазначити, що остання відповідь англійського уряду на французьку ноту з дня 10-го січня приносить нові пропозиції, які англійський денник називає „великосердими“ (generous), а французький — щирими, себто такими, що у кожнім разі заслуговують на уважне обміркування. Зміст цих пропозицій такий: Англія готова зректися усіх своїх воєнних претенсій супроти Франції, з виімком суми, яку сама зобовязана заплатити Зєдиненим Державам. З огляду на те, що це є мінімум претенсій Англії, вона застерігається проти звязування їх виключно зі сплатами Німеччини супроти Франції. Англійський уряд передбачує два роди французьких сплат: одні постійні, незалежні від виконання Німеччиною прийнятого нею міжнародного пляну Доза, другі умовні, неперіодичні, залежні від сум сплачуваних Німеччиною. Франція добачує в цій пропозиції притаєний сумнів Англії, що Німеччина не виконає вповні прийнятих зобовязань. Цей сумнів вказує ще раз, що спільний англьо-французький фронт супроти Німеччини захитаний.

Третє „г“ — гармати, дає свіжий привід французькій пресі до крику на адресу Німеччини. Міжсоюзницька військова комісія офіціяльно ствердила, що німецький уряд потайки підготовляється до можливої війни, збираючи муніцію і доповнюючи „Reichswehr“ понад норму дозволену Версальським договором. Якже-ж у таких умовинах думати про порозуміння з непоправним сусідом?

Вся хиткість нинішнього европейського миру в тому, що так само, як в останній війні всі три „г“ — голод та гроші, себто економічні умовини і гармати, себто справа обмеження міжнародніх збросць є як найтісніше зі собою звязані; одні є безпосередною причиною, другі безпосереднім наслідком. Як довго цих справ не розглядається суцільно, з однією метою спільного їх поладнання, доти гроші йдуть на гармати, замісць на голод, а голод творить гармати.

М. Р.

В обороні рідного слова.

Відозва Народнього Комітету

Законами, ухваленими виключно польськими голосами проти волі українського народу заведено на західно-українських етнографічних землях обмеження найєственнійшого права народу, свобідного уживання української мови в судах, прокураторських урядах, нотаріяті, в урядах державних і самоуправних адміністраційних властей та в шкільництві.

Не вважаючи на протест цілого представництва українського народу по цей бік ризької смути, закони ці вводять польські власти в життя з повною строгістю

не можемо ... нути також тих засобів, які виковані для користи противника дозволяють нам вістря звернути проти нього.

Тому Народній Комітет взиває ціле громадянство, а зокрема членів інтересованих станів, щоби, не віттягаючися від великих трудів, які накладають на українських громадян згадані закони і їх виконні розпорядки, постояли в обороні прав української мови аж до повного успіху.

Присвячуючи при цьому окрему увагу

Народній Комітет взиває всі партійні організації до якнайінтензивнійшої участи в акції т. зв. шкільного плебісциту.

Завданням організацій є постаратися в своїх повітах про масове внесення декларацій, які домагаються утворення державних народніх шкіл з українською викладовою мовою у всіх громадах повіту. Організації мають допильнувати, щоби ці декларації були правильно і в законом означенім речинці внесені до шкільних властей та щоби усунено всякі формальні браки, які могли би дати притоку до уневажнення хоч би одної декларації.

Канцелярія Народнього Комітету

В. Ю. КИСІЛЕВСЬКИЙ.

На Атлянтійському Океані.

В бурю.

Спочатку через сон видається, що десь громи бють, дощ ллється... Грюкіт зростає... Сон втікає зовсім.

Кораблем кидає... До стін бє з шумом і силою вода... Щось гей-би стогне, виє...

Буря.

Високо кидає ліжком. То ноги вгорі, то голова... По кабіні котяться ріжні предмети. Через шум, лоскіт, чути зойки хворих... Морська хороба.

Все тріщить. Вода, здається, заливає корабель. Коридорами лунають тяжкі кроки, аж сюди долітають слова команди.

Хтось починає кричати: вода, вода!... Голоси змагаються, крик, плач дітей...

Паніка.

Сходами в долину до кабін хлипнула вода, зашуміло...

Все тріщить, корабель хилиться на лівий бік... Що сталося?

Сильний голос кричить: тиша!

В одну мить все стихає.

Корабель зі стоном випростовується поволі.

Крізь відчинені двері на поклад влетіла хвиля води в середину...

Миняють години. Розвидняється.

Хапаючися стін, виходжу з трудом на верх.

Хвилі йдуть наче гори високо... Вершок скритий піною прибирає прозірчастий блакитний колір... Нагло ціла гора зі страшним грюкотом кудись проваллюється, на її місце росте друга, третя... безліч їх... Хмара водного пилу засипує корабель, що тяжко стогне і майже поринає в збурених хвилях...

Довкола водні гори... Сильний вітер шарпає піною, водою та наче снігом крутить, мете.

Я не бачив кращого й могутнішого виду над цей, в бурю, на повному океані.

Краса закриває майже почуття небезпеки...

Моряк коло ратункових човнів видається восковою фігуркою в свойому непромокальному плащі... Водяний пил закриває його, врядигоди, зовсім.

Буря стихає, але може ще повернути. Старшина випитує кожного, чи вичитав пояснення, як мається вживати коркових сорочок...

Море гуде, виє. Знов бють хвилі на поклад. Перестрашені лиця... Зойки дітей.

На стіні коло dining-room *) прибиває моряк... найновіщі спортові звідомлення з Англії та Америки...

Сніданок.

Dining-room III-ої кляси... Море все ще тяжко йде. Повіяло холодом наче з ледівні. Зближаємося до Ню-фаундленської мілини та до зимної морської течії.

Подають сніданок. Стюерд *) при мойому столі, молодий, русявий Англієць у сніжно-білій курточці з золотими ґузиками, має зі своїми гостями чисту біду... Дві „кошерні“ родини, десь з Польщини, чи звідки, їде в Америку... Старий „пра-отець“, сивий з ріденькою борідкою і пейсами, вибрався наче на ярмарок... чоботи, халат довжезний, витерта трохи баранкова шапка... все як має бути, навіть червона хустина сторчить з халата... Жінка, сини і шість хлопців, як оріхів, ріжної величини й натури. А всі в картузах!... Наймолодшого, Шльомка треба ще ложкою годувати, хоч і він сам вже собі пальцями вміло помагає.

Шльомко — приятель ще менщої Ерейгале, одинокої дочки другої „фамелії“.

Стюерд терпеливо випитується кождого зокрема, що подавати... Дарма, що жадне не розуміє... І приносить... Одному зимне мясо з салатою, другому рибу з сосом „cream-juice“, яйця „fried and turned“... масло, сир...

Старий надумується, чи не взяти „sultana buns**)“, про які стюерд питає, але стара взяла його за рукав халата.

„Зуг ем, зол з герінг брінген***)“

„Yes! Haring!“

Зрозумів, підносить палець, скільки порцій принести... Цілий сплях всі шестеро хлопців з криком відносять і собі пальці.

Стюерд склонюється на знак, що порозумів, хоче відходить. Стара задержала його ще за руку.

„Абер гіт гезальцен!***)“ додала скривившися.

На Атл. Океані 20. І. 1925.

---

*) Їдальна саля.
*) Steward — той, що обслугує при їді.

*) Рід тіст.
**) „Скажи нехай оселедця принесе“.
***) „Але добре солоного!“

(Львів, Ринок ч. 10|II.) розсилає одночасно обіжники, з поученням про спосіб виконання цього завдання. Туди треба звертатися по всякі інформації та доносити про всякі надуживання, які на правах української мови булиб доконані в боку яких-небудь чинників.

За Тісніщий Народній Комітет:

Д-р Ізидор Голубович, голова.
Аркадій Малецький, секретар.

На соймовій арені.

Відповіди на інтерпеляції.

1. Міністерство скарбу відповіло на інтерпеляцію сенатора Марковича в справі нехтування приписів про наслідковий податок податковим інспекторатом у Тернополі. У відповіди заявляє міністерство, що інспекторат поступав згідно з обовязуючими законами і розпорядками і що зокрема уагляднив усі прохання денисівських селян про відрочення податкових сплат а подекуди і про звільнення чи поменшення.

2. Міністерство внутрішніх справ відповідо на інтерпеляцію посла Підгірського і тов. у справі систематичних заборон львівської дирекції поліції на українські віча у Львові. Дирекція поліції по думці міністерства, видавали свої заборони на законних підставах. Заборони мали місце тому, що не було ніяких гарантій на те, що віча не загрожуватимуть публичній безпеці, спокоєві та публичному порядкові. На заборони вношено рекурси до воєвідства, але воєвідство теж цілком законно затверджувало постанови поліції. Заборони ці видавалися перш за все зогляду на особу влаштовуючого ті віча п. І.Ліщинського. Дирекція поліції мала нагоду переконатися, що влаштовувані п. Ліщинським віча і відбуті під його проводом мали все такі інциденти, які колідували зі законом. Одного разу п. Ліщинський допустився навіть словної зневаги представника влади. На прозиції виголошував він у цікальних справах промови, що були визиваючими та підбурюючими проти влади. А через те п. Ліщинському заборонила поліція влаштовувати віча. Ця обставина не означує однак, щоби українському населенню у Львові відмовлялося взагалі дозволів на збори, або щоби влада обмежувала його право на збори. Ні! цього ніколи не було! — заявляє міністерство внутрішніх справ.

3. Відповідь міністерства внутрішніх справ на інтерпеляцію посла Підгірського і тов. в справі покарання п. І. Ліщинського за те, що він не приймав урядових письм, звернених до нього в польській мові. Міністерство повідомляє, що п. Ліщинського покарано за те, що не хотів приймати до відома заборон на віча, писаних по польськи, а також не приймав і візвань, щоби ставитися на поліцію, які теж були писані в урядовій польській мові. Дійшло до того, що поліція доставила п. Ліщинського примусово до дирекції поліції, де йому і-тимовано устно заборони на віча та рівночасно покарано два рази. Перший раз на 100 зл. або 7 днів арешту, другий раз на 200 зл. або на 14 днів арешту покарано його за те, що не хотів приймати написаного в польській мові поліційного виміру першої кари. В обох випадках покарано його за те, що його вчинок мав чисто демонстраційний характер. Всі його домагання були безпідставні та основані на ніяких законних приписах. Так пояснило справу і оправдало львівську дирекцію поліції міністерство внутрішніх справ.

У. С. Р. Р.

Куди вони гнуть!

Якийсь молдавський большевицький діяч, з назвиска Арабаджі, мав на зборах Бесарабців у Києві реферат про Бесарабію і Молдавську республику, в якому подав таку, варту загальної уваги сенсацію:

„Коли Бесарабія буде радянською, то мапу зовсім перемінять, тому, що значна частина відійде до АМСРР., а друга частина, де більшість складають Болгари, відійде до Добруджі!"

(„Більшовик" 13.II.)

Отже в большевицькій політично-дипломатичній кухні виготовляється плян утворення Добруджської радянської республики, в склад якої малоб увійти і бесарабське побережжя Чорного моря, населене національною мозаїкою, при релятивній перевазі українського елементу.

Варто при цьому потяти мало відомий українському громадянству факт, що проєкт утворення з Добруджі і південної Бесарабії окремої держави існував в 1917|18 роках у головах німецьких імперіялістів. Ця держава мала очевидно оставати під протекторатом Німеччини.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

ОСТАННІ ВІСТИ.

Димісія відем. Тугута?

В польських урядових колах говорять про конфлікт між Тугутом і мін. Ратайським і віцемін. Смульським на тлі звісного обіжника про заборону посольських віч на „кресах". Цією справою займався політичний комітет ради міністрів, на якім віцепрем. домагався відкликання обіжника агл. видачі нового, який злагіднив би зміст першого. Тому, що не прийшло до порозуміння, не ухвалили оконечного рішення. До сойм. кульоарів дісталася вістка, що в звязи з цим Тугут зложив премієрові Грабскому просьбу про димісію одначе премієр димісії не приняв. Факт зголошення димісії заховали в тайні. „Жечпосполіта" потверджує вістку про димісію Тугута.

Мобілізація в Туреччині.

„Н. Фр. Пр." звідомляє, що грецький уряд повідомлено про військову евакуацію Адріянополя Турками і про мобілізацію в Туреччині річників 1901, 1902 і 1903. Потвердження цієї вістки з инших джерел нема.

Після катастрофи в Дортмунді.

Управа копальні „Мін. Щтайн" у Дортмунді мала засідання сліп. комісії в справі катастрофи. До 13. лютого в ранці добули 121 трупів.

Союз Румунії, Югославії й Болгарії проти СРСР.

„Д. Альг. Цтг." звідомляє з російських джерел, начеб під протекторатом Англії дійшло між Румунією, Югославією і Болгарією до заключення порозуміння проти СРСР. Порозумілися ці держави 1) що Югославія і Болгарія попруть становище Румунії в справі Бесарабії і постараються перешкодити, щоби на Чорне море прибули кораблі поворожені для СРСР., 2) Румунія й Югославія попруть становище Болгарії в справі Тракії, 3) Болгарія зречеться своїх домагань щодо Добруджі і вдоволиться поворотом емігрантів до Добруджі. 4) Болгарія попре домагання Югославії для здобуття пристані в Солуні.

Ще один лист Зінов'єва.

„Ліберте" оголосила лист Зінов'єва до Каменева. Поручає в ньому Зінов'єв енергічну пропаганду в Північній Африці і заповідає висилку $1^1/_2$ міл. франків. „Ліберте" заявляє, що Еріо знає про цей лист, але заборонив його оголосити.

Заворушення в Прешбурзі.

12. лютого в Прешбурзі прийшло до робітн. заворушень. Робітники грабили крамниці. В сутичці з поліцією було 20 ранених.

15 с. м. здержується висилку часопису тим Вп. Передплатникам, що залягають з передплатою за біжучий місяць. Передплата на біжучий місяць 4·20 зол.

По широкому світі.

В Альзації влаштовує Католицький Союз цілий ряд зібрань, на яких протестує проти противатиканської політики уряду Еріо.

Французький довг супроти Англії зменшився на одну третину. Дотепер виносив цей довг 600 мілійонів футів штерлінгів. Англія післала Франції у цій справі ноту, якою зрікається третини довгу. Означає це велику уступку з боку Англії на користь Франції.

До Данціґа приїхав большевицький корабель „Совєт" і мав привезти нібито дуже багато зброї та амуніції для тамошніх комуністів. Одначе німецькі газети заперечують цю поголоску. Кажуть, що корабель ні муніції ні зброї не привіз. Не зважаючи на те, в Данціґу кружляють далі уперті поголоски, що зброю привезено.

Перський престол загрожений — подає „Нає Фрає Пресе" — через те, що премієр міністрів Сердар Сепаг зірвав дефінітивно звязки зі шахом, а опісля то вручив народнім зборам ультімат, якого речинець скінчився в четвер.

На американських збіжевих ринках в Ню-Йорку, Чікаго і Віннінеґу зазначився 11.II. ц. р. значний упадок цін на збіжжа.

Льорд Керсон заявив у вищій палаті, що Англія на спілку з иншими державами ужиє всіх можливих заходів для того, щоб не допустити до збройного конфлікту між Туреччиною та Грецією у звязку з видаленням царгородського патріярха. Кентерберійський архиєпископ заявив також, що згаданий патріярхат — це є одна з найповажніщих християнських інституцій і через те має вона міжнародньо-політичний характер, а тому ця справа не може бути справою чисто-внутрішнього характеру Туреччини.

В турецькому парляменті в Анґорі дійшло до револьверової перестрілки між послами урядових партій. В результаті стрілянини двох послів Алі Бея і Авді Бея поранено легко, а посла Галіда пашу ранено важко. Парлямент позбавив 3. вже стрілявших послів посольської недоторканности, а уряд рішив потягнути винних послів до найгострішої відповідальности.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчерашнє (33) число „Діла" сконфісковано за кілька речень із передової статті „Чи справді допомога" в справі голодової акції.

Ревізія в У. П. Т. В середу біля 12 год. в пол. явився в канцелярії Головної Управи У. П. Т. у Львові комісар поліції з кількома поліцаями й агентами, які перевели строгу ревізію, шукаючи невідомо за чим по всіх шафах і столах. Очевидно нічого не найдено, закестіоновано лише в столі одного урядовця буквально один примірник шкільної анонімової брошури „З рук до рук", якій свого часу зробило велику рекляму „Слово польске". Комісар поліції заборонив до вияснення справи висилку декларацій в справі навчання на рідній мові. Текст цеї декларації є буквальним перекладом з польського тексту доданого до виконавчого розпорядку до шкільного язикового закону. Головна Управа вжила негайно засобів для вияснення законности згаданих декларацій і треба сподіватися, що дирекція поліції скасує заборону висилки декларацій, за якими масово зголошуються батьки українських дітей з провінціональних шкіл. Як мотив ревізії подано (щойно згодом, у дирекції поліції) якийсь донос, буцім то У. П. Т. було автором і видавцем невсгального брошури „З рук до рук".

— **Оборона прав рідного шкільництва.** Вже вийшла з друку брошура п. Володимира Целевича „Про нові польські шкільні закони" зі вступом посла Сергія Хруцького. Є це практичний порадник враз з текстом закону й виконавчого розпорядку та зі зразками декларацій, які необхідно зголошувати найдальше до 31. березня (марта), щоб урятувати дотеперішню українську викладову мову у школі, або неправно спольонізовану школу перемінити знову на українську. У звязкій і ясній формі, на 45 сторінках невеличкої книжечки, сказано все, що треба знати для найкращого використання згаданого шкільного закону й для оборони примітивних прав нашого шкільництва перед остаточною польонізацією. Тому негайно й масово слід поширювати цю брошуру поміж українським громадянством на всіх українських землях в Польщі і старатися головно, щоби ця брошура найшла доступ до наших сел! Замовляти в усіх львівських книгарнях (Книг. ім. Шевченка, Ринок 10; Книгарня У. П. Т. вул. Руська 3; Книгарня й Антикварня при вул. Рутовського) або в автора брошура (Львів, У. П. Т., Ринок 10|II).

— **Осторога селянам!** В селі Чижикові під Львовом тамошній парох о. Василь Дрелех почав збірати підписи селян не знати в якій цілі й на що. Голий папір виставив на тетраподі у церкві й силує людей підписуватися, кажучи, що це привіт митрополитові. Остерігаємо наших людей не давати своїм підписом згоди на невідому акцію, якої ініціятори стидаються виступати з відкритим шоломом і використовують повагу церкви задля якихось таємничих цілей. Цікаво, чи робота о. Дрелеха є сепаратним актом, чи ведеться і по инших селах.

— **Наглий суд у Львові.** Вчора 13. II. на основі присуду наглого суду, розстріляно бандита Павла Судола вбійника о. Дуркота. Молодшого його брата Кароля Судола улаславив през. Войцеховскі.

— **Ошуканча „кваста".** По Станиславівщині вештаються якісь люди, випрошуючи від наших людей — головно від священиків — гроші буцім то на відбудову гр.-кат. церкви в Боснії. Боснійський парохіяльний уряд просить нас передати праса до загального відома, що тієї кветарів він не висилав і взагалі ніякої складки поза межами парохії не уповажував. Боснійська парохія відбудовує власним коштом зруйновану підчас війни свою церковцю.

— **Новий засіб розєднання.** Емігрантська газета „Селянська Україна", що виходить на Чехословаччині, накидається з великим обуренням на тих Галичан, що повертають на радянську Україну з еміграції. Вона твердить що большевики приймають їх з отвертими раменами та назначують їх на відповідальні адміністративні та инші становища, на яких ці проявляють нібито якісь ворожі інстинкти та нищать українську інтелігенцію і селянство. На Україні є — по інформаціях газети — навіть карні відділи, зложені виключно з Галичан. Газета навіть погрожує, що мовляв, український народ в своїм часі розправиться перш за все з Галичанами на Україні. Ми не провірювали і не маємо змоги провірювати ті „авторитетні" інформації „Селянської України". Одначе вважаємо за свій обовязок підкреслити саму тенденцію таких інформацій. Їх мета — розєднати Галичан і Придніпрянців. Що між тими, які поїхали на Україну, можуть бути невідповідальні одиниці, цього заперечувати не беремося, бо виродки є всюди, але, щоби Галичане масово займалися тим, що їм приписує названа газета, це не може відповідати дійсности. Таке твердження „Селянської України" є щонайменше крайно тенденційне, як що не злобне.

— **Шовінізм польських почтовиків.** Почтовий розпорядок про обовязок адресувати поручені листи, грошеві перекази й посилки „w języku państwowym"

Отримуємо з різних сторін коверти листів і почтові пересилки, на яких красуються енергійні написи, що, мовляв, адреса мусить бути написана по польськи. В деяких випадках почтовикові не було навіть досить, що місто й вулиця адресата були написані по польськи, в инших знову надавчий почт. уряд прийняв листа, але відборчий повернув його, покликуючись на „непорозуміння" мови адреси! А вже справжні куріоза виходять з польщенням старих українських назв міст і сел.

— **„Ляпсус..."** З дискусії над бюджетом міністерст. внутрішніх справ у польському соймі світ дізнався про нову дуже характеристичну квітку польської адміністрації. В самому Острозі, на Волині, живе яких 3000 автохтонних родин, які донині не можуть добитися права польського громадянства, тому лише, бо їх прізвище не було в царських „сословних списках", себто вони здебільша інтелігенти, люде вільного звання, торговці, тощо. Тепер вийшов обіжник, який каже видавати отим „чужинцям" особисті документи з таким написом: „Названому НН. дається право свобідно переїзжати й змінити місце побуту на цілім просторі Річипосполитої Польської з виїмком воєвідства львівського, станиславівського, тернопільського, поліського, новгородського, простору делегата уряду на Виленщину й Волині". Виходить, що автохтонне населення має право жити в Польщі всюди, за виїмком тої місцевости, де і досі жило! Почувши про таке розпорядження якогось острозького капика, директор департаменту м-ства внутр. справ сказав збентежено: „Це мабуть ляпсус..."

— **Ревізія шинкарських концесій.** Соймова скарбова комісія радила над поправками які слід би зробити в розпорядженню президента Войцеховского про ревізію шинкарських концесій, які мають бути віддані польським інвалідам. Найважнійшою зі змін, які рішила комісія, це те, що не підлягають ревізії концесії, уділені перед 1. серпня 1914 року. Таким робом більшість концесій всетаки лишилась би у дотеперішніх концесіонарів; тому, що тими концесіонарами є у величезній більшости Жиди, а що ціле розпорядження про ревізію концесій є звернене саме проти Жидів, можна сумніватися, чи поправка, прийнята комісією, найде апробату соймового пленум, яке ще радитиме над цією справою.

— **Богословське Наукове Товариство** уладжує дня 15. ц. м. о год. 4. по полудни в салі Дуків Семинарії Торжественну Академію на закінчення 300-літнього ювилею СС. Свящ. Иосафата. В склад програми входять два реферати: Преосвящ. д-р Иосифа Боцяна: Св. свящ. Иосафат в світлі історії і критики і о. д-ра Иосифа Сліпого: Богословське образування і літературна творчість св. свящ. Иосафата. Надто це свято украшене буде хоровими співами з головною виступом нашого славного артиста співака п. Михайла Голинського. Вступ тільки за запрошеннями. 1347 1—1

З нашого карнавалу.

Загальна фінансова скрута була причиною побоювань, що цьогорічний карнавал засуджений на загибіль. Дотеперішні балі не виправдали цього песимізму. Три великі балі, день за днем, і всі повні! Минули вже ті часи, коли для наповнення великої салі треба було всіх, і вічно тих самих, представників нашого громадянства, ще й в добрі ції. Нині цього самого вечора наша львівська інтелігенція танцює на трьох балях, вдоволена настроєм та численним товариством.

З цьогорічних балів перший великий ішов під фірмою ловецького т-ва „Тур". Це баль — так сказати — професіональної „шляхти", добірних тоалет, поважних громадян, а почекуди й мам, що мають дочок на віддані. Саля „Нар. Дому" була прибрана зеленю і символами ловецького спорту, що надавало всій забаві наскрізь стилевий характер. Так само поважно, зі своєрідними традиційними прикметами проминув баль медиків.

Інша атмосфера, згідно з характером маскарадів, панувала на традиційних масочних вечерницях улаштованих „Кооперативою Український Театр" та „Богемою". Це була повна гумору, наскрізь інтимна товариська забава, поширена на кількасот людей.

У порівнанні з минулим роком можна було запримітити значний поступ в естетичнім доборі костюмів, дарма, що слідно було нахил до скромности. На жаль, це торкається жіноцтва, тому, що перебраних мущин було мало. Вся саля, як і минулих років, грала всіми мотивами різнокольорових одягів. Для найкращих та найоригінальніших масок призначено 6 нагород, між якими на першім місці стояли цінні образи О. Новаківського, П. Холодного і П. Ковжуна. Признано дві перші нагороди, дві другі і одну третю паням. Першу нагороду за найбільше оригінальний костюм одержала п-ні Г. Шепаровичева (бузьок — Порадня Матерей), а за найгарніший п-ні С. Федорцева (синій бальонік); другу за найб. оригінальний п-ні С. Стефановичева (стара панна) і за найгарніший п-ні С. Весоловська (осінь); третю нагороду за автентичний костюм Японки одержала п-ні Г. Кердемонова. Першу, єдину і безконкуренційну мужеську нагороду одержав пан Кирилович за тип спенсіонованого старого урядовця. Слід признати, що „жірі" під проводом арт. О. Новаківського мало нелегке завдання, щоби видати справедливий осуд, ще й згідний зі загальною всемогучою опінією публики на салі і на переповненій ґалерії, зважувши, що скількість вибагливих костюмів та дотепних масок перевисшала скількість нагород. Сальонова вибагливість переплутувалась з безжурним гумором. Поруч „модної", ідеально ухарактеризованої, малої підстрибуючої Мурчики (п-на Трешневська) проходжувалась повагом струнка моринуха (п-ні Городиловська); стилевий французький стрій (п-ні Ів. Шепарович) гармонізував з викінченим одягом французької покоївки (п-ні Г. Гомзинова); пляшка дорогого шампана (п-ні Мілена Рудницька) робила добре враження поруч прегарно викінченого метелика (п-ні Мартинцева); загальну увагу звертала дорога сукня Єгиптянки (п-ні Бекесевичева); до тої самої групи належала славна бандера (на жаль, невідома нам пані) і струнконога Турчанка (п-на В. Сінгалевич); наскрізь оригінальною була ідея папіроса (п-на Міка Федаків-на) дуже мило виглядали служанка з віялом (п-на Іва Фелякієна), „смотрик" (п-ні Лучинська) і білий хлопчик (п-ні Мудра)... Як би часописний справоздавець міг сидіти на білевій салі з ворвілом та папером, за зеленим столом, так само як на політичних зборах, то цей список виложився би непомірно. Накінець треба віддати слова признання енергійному та досвідченому аранжерові п. І. Чапельському, а окремо п. Хамуді властителеві складу килимів за позичені килими, що прибрали салю.

Баль тріває до білого дня і причинився до зміцнення симпатій для „Кооперативи Український Театр", організації, якої праця звернена на культурну ціль, усім нам дорогу.

Ор. ор.

Бібліоґрафія.

ЖУРНАЛИ:

СТАРА УКРАЇНА. Часопис історії і культури. Видає Наукове Т-во ім. Шевченка. (Бібліотека і Музей.) Львів, 1925. Чч. I—II. Зміст: „Вивід прав України" П. Орлика. Под. *Ів. Борщак*. — Відгуки грецької і латинської літератури в українськім письменстві. Від найдавніших часів аж по кін. XVIII. ст. З паперів *Ів. Франка*. — Старий Львів. Церкви. I. Неіснуючі. Нап. *В. Карпович*. — Екслібріс на Україні в XVII—XVIII вв. Под. *Ів. Крипякевич*. — Королівство Галичина і Володимирія. 1772—1918. I. 1872. Нап. *Ів. Кревецький*. — Харківський університет. Його роля в культурнім і громадськім життю України. В 120-ті роковини заснування (1805—1925.) Нап. *В. Заікин*. — Замітки. Довкола намогильного камня Ів. Хведоровича. Под. *Ів. Огієнко*. — Miscellanea. Перед 60-ти роками. Перша гостина українського народнього театру Тов. „Руська Бесіда" в Перемишлі. Нап. *Ст. Чапельський*. — Хроніка. Харківська Науково-Дослідна Катедра історії України. Огляд

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

діяльности в 1922—1924 рр. Под. *В. З.* — Бібліографія. Оцінки й звіти. — Редакція й адміністрація: Львів, Чапельського 24.

ТЕХНІЧНІ ВІСТИ. Орган українського технічного Товариства. Ілюстрований місячник, присвячений всім галузям технічного знання. Ч. 1. Січень, 1925. Нач. редактор: інж. С. Стефанович. Зміст: Від редакції. † Інж. Гр. Пеканський (з портр.) Вплив меліорації на рентовність і збільшення плодів рільного господарства. Інж. *А. Корнелля*. — Нафтовий промисл у Східній Галичині. *А. К.* — Проект церкви в Бірчі (з малюн.) Інж. *Е. Нагірний*. — Про позички на відбудову знищених війною будинків. Інж. *Я. Стефанович*. — Продукційні кооперативні підприємства. Проф. *І. Шимонович*. — Українське Технічне Товариство у Львові. З будівельного руху: — Загальний огляд. — Новинки. — Редакція: Львів, Ринок 10. II.

СТУДЕНТСЬКИЙ ВІСТНИК. Річник III. Січень-лютий. Ч. 1—2. 1925. Прага. Зміст: Від Редакційної Колегії. — *М. Курах*: Сон віри. — *Чумак*: Під сучасну хвилю. — *Б. Гомзин*: „Мініятюри". — „*Батьки*" і „*діти*". (Анкета „Студ. Вістника".) — Відповідь проф. *д-ра В. Старосольського*. — *Ю. Шкрумеляк*: Пісня про красну Ренат. — *Е. Маланюк*: Вазнинні квіти. — З життя українського студентства. (Дописи з місць.) — *На Україні*. (З приватних листів. — Українське шкільництво на Буковині. — *І. Федів*: Огляд чужоземної студентської преси. — *Інж. Д. Андієвський*: Бельгійське студентство. — До характеристики ідейного москвофільства. — Погляд академика В. І. Вернадського на бажаний хід розвитку українського національного руху. — Хроніка. — Посмертна згадка. — ЦЕСУС. (Звідомлення Управи Цесус-а.) — Список організацій-членів Цесус-а. — Міжнародня Олімпіяда штуки, науки та спорту. — Бібліографія. — Оголошення.

ОПОВІСТКИ.

Український Театр Й. Стадника (Шашкевича 5).

В неділю 15. ц. м. пополудні год. 3-тя Відновлення веселої народньої оперетки М. Кропивницького „12 ДОЧОК НА ВІДДАННЮ" (Пошились у дурні).

Вечером 7·30 другий раз: „ПРО ЩО ТИРСА ШЕЛЕСТІЛА". 1—1

Український Театр під дир. І. Когутяка.

Озірна. Субота 14. II. „КАТЕРИНА", опера.

Неділя 15. II. „ЧЕСНА ЗУЗАННА" при співучасти п. Раї Карутівної, п. Сітовського, Міцовського і Янішевського. 3—3

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:

У суботу 14. лютого м. Заліщики.
У неділю 15. лютого м. Заліщики.
У вівторок 17. лютого м. Городенка.
У середу 18. лютого м. Городенка.

1230 18-?

Український Наддніпрянський Театр під управою **О. Мітькевич.** На загальне бажання публики залишається в Радехові на одну виставу а саме:

Неділя 15. II. „ВОСКРЕСЕНІЄ". Пізнійше театр виїзджає до м. Золочева. Дирекція театру просить ласкаво Шановне Громадянство м. Золочева о розміщення артистів на помешкання. 1390 а) 1—2

Торжественне посвячення прапора Братства Апостольства Молитви відбудеться в Архикатедральній церкві св. Вмч. Юрія в неділю 15. II. ц. р. по співаній Службі Божій о год. 12. в полудне. Прапор виконаний в монастири СС. Василиянок у Львові в гуцульскім стилю. Управа парохії звертається до всіх Парохіян так інтелігенції як міщан, ремісників і робітників з проханням взяти участь в торжестві посвячення того прапора. 1381

На „Рідну Школу" зложили в золотих: Вп. артист Олексия Новаківський 50 зол. з квоти одержаної в наслідок льосування його образу. Льосування заниси Комітет Пань за почином Вп. Константини Малицької. Вп. Ініціяторці і Вп. Членам Комітету складає на цьому місці сердечну подяку.

Вп. інж. Ярослав Гаврилів в Конгці-Солотвина 100, як збірку на христинах свого перворідного сина:

Вп. п. Дмитро і Марійка з Мінцевських Турії в Цітовій 20, замісць повідомлень про своє вінчання:

Вп. п. Василь Декін в Немирові 10, замісць цвітів на свіжу могилу свого швагра бл. п. Любомира Рожачського. Всім Вп. Жертводавцем складає щиру подяку Головна Управа УПТ. 1380 1—1

Ширіть наш часопис!

ПОДЯКА.

Неумолима рука судьби перетяла додні, тяжкій недузі нитку життя бл. п. Найдорожшого Мого Мужа Юліяна, директора української гімназії в Тернополі. В тім невисказанім горю, серед довгих тижнів Його мук і опісля в часі сумного торжества переводу Його тлінних останків на місце вічного супочинку осолодою і потіхою стали мені ті численні докази привязання і симпатії, які товаришили Покійному через твесь сей важкий, сумний час. Тому прийміть від мене слова глибокої подяки Пане д-р Вітошинський, що через ввесь час безвихідної недуги так щиро Його доглядали всіх змагань, щоби піддержати Його на дусі і розрадити Його. Вам Всім, Панове Годвонці Покійного з проф. Губчаком на чолі, дякую за глибоке привязання до Вашого Директора, за ту Вашу безцінну посвяту в часі хороби і похорону Покійного, за ті безконечні безсонні ночі, які провели Ви біля ложа Покійного. Тобі, дорога Молодь, що берегла день і ніч тлінних останків Покійного Твого Директора, що звеличала Його память співом і походом серед тяжкої дороги на місце вічного супочинку, як також і всім бувшим учеником Покійного сердечно дякую. Дякую рівнож Всім Високоповажаним ОО. Духовним з о. крилошанином Громницьким за ласкаву участь в похоронах, о. Кочієві за приготування Покійного до послідної дороги, а о. д-рові Конрадові за трогаючу проповідь у церкві. Дякуємо також п. проф. Губчакові і п. радникові д-рові Копачеві за сердечні, щирі, глубокі слова прощання Покійного перед домом і на кладовищі, як також представникові молоді. Дякую рівнож Високоповажаним Панам славного хору з. Котка за чудовий, безкорисний спів над домовиною Покійного в церкві і в часі дороги. Вкінці дякую всім, що зволили своєю присутністю звеличати сумний похоронний обряд, а в першій мірі Високоповажаним Панам: Кураторові Собінському, Воєводі Завістовському, Візитаторам Ейнишеві і д-рові Копачеві, Високоповажаному Пану Директорові д-рові Ленкевичу і всім другим Панам Директорам, Представникам Властей, Молоді других заведень, та Всім Знакомим і Незнакомим, що взяли так численну участь в супроводі Тлінних Останків Покійного. Щире Спасибі!

1377 1-1 *Леонтія Левицька.*

Конкурс.

Церковний Комітет Будівельний при церкві св. о. Миколая в Городенці-хутір Фільварковий оголошує отсим конкурс на перебудову церкви.

Інтересовані зволять оглянути церкву на місці а плян і кошториси в гр.-кат. Уряді парохіяльнім в Городенці.

Оферти належить зголосити на руки о. Теодора Чубатого завідателя в Городенці найдальше до 1. марта 1925.

За Церковний Комітет Будівельний:
о. Теодор Чубатий, голова. 1375 1—3 *Ілько Рибчі*, секретар.

Заява.

Дентистичне Заведення Янова Насса

повідомляє П. Т. Пацієнтів, що асистентка, яка була занята в заведенню, більше вже не працює, а всіх пацієнтів, що не вдоволені з її праці та з инших причин відійшли, прошу зголоситися, а недомагання буде даром поправлене. 1359 3—1

Присилайте передплату!